

İsimleri Hatırlayan Orman

Yavuz DEMİRKIRAN

İsimleri Hatırlayan Orman

Yavuz DEMİRKİRAN

Alice, kırmızı lastik çizmeleri yapraklı patikada çıkırdarken Hafıza Ormanı'na ilk kez adım attı. Hardal sarısı yağmurluğunu giymiş, içinde bir defter ve kurşun kalem olan bez bir çanta taşıyordu. Etrafındaki ağaçlar uzun ve sessizdi, yaprakları yumuşak yeşil ışıktaki pırıldıyordu. Sonra yukarıdan yumuşacık bir fısıltı süzüldü: "Lily." Alice durup dinledi. Başka bir ağaç iç çekti: "Thomas."

Alice yakındaki bir meşenin pürüzlü kabuğuna dokundu. "Kimin adını söylüyorsun?" diye sordu. Meşe hışırdadı ve yaprakların arasından esen rüzgâr gibi bir ses yanıtladı: "Lily uzun zaman önce burada dinlendi. Onun adını hatırlıyorum." Alice defterini açtı ve ilk sayfaya 'Lily' ile 'Thomas' yazdı. Görünüşe göre her ağaç, bir zamanlar dallarının altında oturmuş birinin adını fısıldıyordu. Ne büyülü bir yerdi!

Alice daha derinlere yürürken kabuk kahverengisi tenli, yosun izleri taşıyan uzun, ince bir figürle karşılaştı. Gümüş yeşili yaprak biçimli saçları ve sevecen kehribar gözleri vardı. "Ben ElmSpeak'im," dedi, sesi hışırdayan eğrelti otları kadar yumuşaktı. "Ormanın kayıtlarını korurum. Sen Alice olmalısın —ağaçlar iyi dinlediğini söyledi." Elinde meşe palamudu kabuğundan bir fener ve kabuk parşömenlerle dolu bir çanta taşıyordu. "Gel," dedi, "tanışman gereken biri var."

ElmSpeak, Alice'i devasa bir ağacın durduğu açıklığa götürdü. Gövdesi bir ev kadar genişti, üzerinde kıvrımlı budak desenleri ve kabukta yıpranmış bir yüz vardı. Ama dalları neredeyse çıplaktı ve birkaç altın yaprak titreyerek tutunuyordu. "Bu, Ulu Ağaç," dedi ElmSpeak üzgün bir sesle. "Kendi adını unuttu ve şimdi yapraklarını döküyor." Ağacın uykulu kehribar gözleri yavaşça kırıldı.

"Herkesi hatırlıyorum," diye mırıldandı Ulu Ağaç, sesi gıcırdayan ahşap gibiydi. "Ama kendimi hatırlayamıyorum. Adım olmadan solup gidiyorum." Alice'in içi bir anda acımayla doldu. Gövdesine bağlanmış, ziyaretçilerin bıraktığı küçük ahşap isim etiketleriyle süslenmiş, örülmüş ottan solmuş bir kurdele fark etti. "Sana yardım etmeliyiz," dedi. "Adını ormanda bir yerde bulacağız."

ElmSpeak başını salladı. "Orman saklı kayıtlar tutar—eski hikâyeler, unutulmuş şarkılar. Belki Ulu Ağaç'ın adı bunlardan birinde yazılıdır." Meşe palamudu kabuğundan fenerini kaldırdı ve sıcak ışığı dar bir patikayı aydınlattı. "Ama arşiv ormanın derinliklerinde ve yol zorlu. Dikkatlice aramalıyız." Alice çantasını sıkıca tuttu ve ela gözleri kararlılıkla parlayarak onu izledi.

Alice'in hiç duymadığı isimleri fısıldayan ağaçların yanından geçtiler: "Elena," "Samuel," "Mae." Her isim küçük bir armağan gibiydi. Alice onları yazdı, kurşun kalemi usulca cızırdadı. "Ağaçlar neden herkesi hatırlıyor?" diye sordu. ElmSpeak gülümsedi. "Çünkü hatırlamak, bağlantıda kalmamızı sağlar. Her isim, ormanın hikâyesindeki bir ipliktir." Alice evindeki arkadaşlarını düşündü ve gülümsedi.

Sonunda devrilmiş bir kütüğün altındaki bir oyuğa ulaştılar; yosunların altında ahşap bir kapı saklıydı. ElmSpeak kapıyı iterek açtı ve küçük, toprak kokulu bir odaya girdiler. Duvarlar boyunca kabuk parşömenlerle dolu raflar vardı ve yukarıdaki köklerin arasından yumuşak yeşil bir ışık süzülüyordu. "Saklı arşiv," dedi ElmSpeak. "Ormanın hikâyeleri burada, okunmayı bekliyor."

Alice ve ElmSpeak parşömenleri karıştırdı, parmakları solmuş sözcükleri izledi. Pek çok hikâye yolculardan ve onların adlarından söz ediyordu, ama hiçbiri Ulu Ağaç'tan bahsetmiyordu. Alice'in yüreği sızladı. Sonra karanlık bir köşede küçük, buruşuk bir huş kabuğu parçası fark etti. "Bak!" diye haykırdı. "Bu farklı." Yazı soluk ama okunaklıydı ve rüzgârın taşıdığı küçük bir tohumdan söz ediyordu.

Hikâye şöyle diyordu: Bir tohum yıldızlı gökyüzünden düşüp ay ışığıyla aydınlanan bir açıklığa kondu. Ormanın canlıları etrafına toplandı ve cesur, sağlam ruhu yüzünden ona 'Meşe Yürek' adını verdi. Alice sözcükleri yüksek sesle okudu, sesi heyecanla titriyordu. "Meşe Yürek! Ulu Ağaç'ın adı bu!" ElmSpeak'in kehribar gözleri parladı. "Ağaca hemen söylemeliyiz."

Dalları sarkmış Ulu Ağaç'ın durduğu açıklığa koşarak döndüler. Alice gövdesine koştu ve elini kabuğuna koydu. "Meşe Yürek," dedi usulca. "Senin adın Meşe Yürek. Cesur, sağlam ruhun yüzünden bu ad verildi sana." Ağacın uykulu gözleri kocaman açıldı. Dallarından bir ürperti geçti ve kurdelesindeki ahşap isim etiketleri hafifçe şingirdadı.

"Meşe Yürek," diye fısıldadı ağaç. "Evet... şimdi hatırlıyorum. Yıldızlı geceyi, iyi kalpli canlıları, bana verdikleri adı." Kehribar gözleri sıcaklıkla parladı. "Teşekkür ederim, Alice. Bana hikâyemi geri verdin." ElmSpeak gülümsedi ve etraflarındaki yapraklar alkışlar gibi hışırdadı. Alice'in göğsüne mutlu bir sıcaklık yayıldı.

Sonra harika bir şey oldu. Ulu Ağaç'ın dallarında yeni tomurcuklar belirdi ve açılıp parlak yeşil yapraklara dönüştü. Ağaç doğruldu, gövdesi daha da uzamış gibiydi. "Burada dinlenen herkesin adını hatırlayacağım," dedi Meşe Yürek, "ve kendi adımları bir daha asla unutmayacağım." Orman rahat bir nefes almış gibiydi ve isimlerin fısıltısı daha yüksek ve daha neşeli oldu.

Teşekkür olarak Meşe Yürek, Alice'e küçük ahşap bir isim etiketi verdi. "Adını buraya yaz," dedi, "ve kurdelesine as. Böylece seni hep hatırlayacağım." Alice 'Alice' yazdı özenli harflerle ve etiketi diğerlerinin yanına bağladı. "Artık ormanın hikâyesinin bir parçasısın," dedi ElmSpeak. Alice'in yüzü aydınlandı, aralıklı dişleriyle kocaman gülümsedi.

Eve dönerken Alice son bir kez ağaçları dinlemek için durdu. Kendi adının usulca fısıldandığını duydu: "Alice... Alice..." ElmSpeak ve Meşe Yürek'e el salladı, içi mutlulukla doluydu. Çantasındaki defterinde pek çok yolcunun adı vardı ve hepsini hatırlayacağını biliyordu. Başkalarını hatırlamanın dostlukları güçlendirdiğini fark etti.

Eve döndüğünde Alice arkadaşlarına Hafıza Ormanı'nı anlattı. Yazdığı isimleri ve Meşe Yürek'in hikâyesini paylaştı. Arkadaşları gözleri fal taşı gibi açılmış dinlediler ve birbirlerini hep hatırlamaya söz verdiler. Alice gülümsedi; uzaklarda bir yerde Ulu Ağaç'ın yapraklarla dolu ve mutlu olduğunu, rüzgârda isimler fısıldayarak bütün orman topluluğunu bir arada tuttuğunu biliyordu.